

Valaki egyszer elhitette vele, hogy ő mindenben jó, s ezt azóta is úgy hiszi, mint a szentírást. Vagy mint a román a dákot. Nem lassan, hanem „tudatosan” emelkedett fel, többnyire magától, de mindig tudta, hogy kinek és hol kell köszönni, s kinek és hol kell valamivel többet odacselekedni, mint amennyit megkövetelne, mondjuk a haza, ha úgy tetszik. Mert neki hazája sincs, sem szűk, sem tág, sőt az sem fontos, hogy hol él, csak az, hogy éljen és úgy éljen, hogy azt mindenki észrevegye. **Anélkül halott volna, olyan halott, mint aki meg sem született.**

Beszél. Beszél, beszél, beszél és beszél. De nem kultúremler, ezt két perc alatt levágod, ha picit is odafigyelsz a jelekre, mert nem tud úgy viselkedni, hogy időről időre el ne árulja magát. Bújjik a szög a zsákból, koppan a deszkapadlón, száraz tehénfos vagy agyagos

sár búzlik a trendi cipő sarkán megbújva.

Szakállt növeszt, haját felolajoz, úgy néz ki az aszfalton, mint egy eltévedt kanadai favágó munkaidőben, de **ha huszonöt évvel korábban lennénk, minden bizonnyal Bundesliga-sérót hordana zizegős tréninggel,** répafermerrel és makkos cipővel.

Az ötvenes-hatvanas években pedig egészen biztosan őt választották volna az újonnan létrehozott mezőgazdasági termelő szövetkezet elnökének, anélkül, hogy bár egy árral is beszállt volna a közösbe – mindig is jobban értett és jobban ért a más dolgainak irányításához, mint a sajátjához.

Ő lett volna a fiatal néptanácselnök, aki végig bukdácsolja a „gyurkapistát”, s utána végig táncol a kórházak, iskolák, néptanácsok, gyárak élén. Most is ugyanezt teszi, szervezetek, alapítványok, cégek piramiscsúcsai alatt nem sokkal, nem ismerve se istent, se embert.

Az akarnok mindig a legjobban értett és ért az aktuális trendek meglovaglásához, mégpedig úgy, ahogy azt az aktuális meglovaglási trendek megkívánják – minden tud lenni, ha kell, minden, amit elvárnak tőle ahhoz, hogy előbbre jusson. **Nincs erkölcs, nincs törvény, nincs jóérzés, nincs gátlás és nincsen senki és semmi, aki vagy ami útjába állhatna.**

Sáska. Többedmagával már sáskahad, esetleg farka, csaholó kutya- vagy farkasfarka, olyan, amelyik mindig elugrik a golyó elől, holott

mellette térdre rognak az őzek és a szarvasok.

Arra is képes, hogy közösséget szervezzon (naná!), és annak élén tetszelegjen, elhítelve magáról és sleppjéről, hogy az a jó mindenkinek, amit ő tesz és akar. Mert nem tesz, hanem inkább akar, az akarnok akarati képességei ugyanis határtalanok, a szó szoros értelmében is. Környezetében nem értelmeződnek újra „a cél szentesíti az eszközt!” és hasonló közhelyek, hanem bebetonozódnak, mint apái idejében. Vagy mint apái apáinak az idejében.

Ha az kell, akkor nyakkendő, ha az kell, akkor kockás ing, ha az kell, akkor szétjárt tornacsuka vagy elegáns félcipő. Negyvenkettes méret, mint a Szilágyi Domokosé, de ezt hiába mondanád neki, hiszen csak érényeiben nőtt naggyá. Átlépne rajta, mint egy politikai hullán, ha az útjába kerülne, vissza sem nézne, csak menne előre, mint régen, amikor **az Előre!, a Mindig előre! vagy az Illéri! voltak az ő típusát előre hajtó jelszavak.** Akkor és most, amikor jöttek és továbbra is jönnek.

Sok a zaj és ő ebben a zajban nagyon jól van. Pörgésnek hívja, holott még a saját tengelye körüli megpördülés is nehezebbre esne. De azt tudja, hogy előre el van rendelve, mint valami isteni kinyilatkoztatás, így a kis dolgok neki „nem pálya”, hisz **övé lehet az ország, a hatalom, a dicsőség. Most és mindörökké.**

Pénzek, pályázatok, spágák, szívességek, semmi sincs ingyen, semmi sem olcsó, ha karrierről,

pályáról, nagy dolgokról van szó. Nyomulni mindenáron, agresszív, kiállhatatlan stílusban csak azért, hogy megmutassa: neki áll a zászló. Akarnokok ideje van.

Jönnek, jönnek és egyre többen lesznek. Ifjú „munkások” vagy belső migránsok, ha úgy tetszik, akik mindenre képesek és semmitől sem riadnak vissza. **És egyszer majd valamit kérni**

fognak tőled, mint

[Virág elvtársék](#)

[Pelikán elvtársól.](#)

Mert megtehetik. Mert lehet.